

Τι

αξία έχει αδελφοί μου, εάν μιλώ αιώνια για τον Θεό και ο Θεός αιώνια σιωπά; Μπορώ άραγε να υπερασπιστώ το δίκαιο του Θεού, εάν ο Θεός δεν το θέσει υπό την προστασία Του; Μπορώ να αποδείξω τον Θεό στους άθεους εάν ο Θεός κρύβεται; Μπορώ να αγαπώ τα παιδιά Του, εάν Αυτός είναι αδιάφορος απέναντι στα παθήματά τους; Όχι. Τίποτα από όλα αυτά δεν μπορώ. Οι λέξεις μου δεν έχουν φτερά για να μπορούν να υψώσουν στον Θεό όλους τους πεσμένους και ξεπερασμένους από τον Θεό ούτε έχουν φωτιά για να ζεστάνουν τις παγωμένες καρδιές των παιδιών έναντι του Πατέρα τους. Οι λέξεις μου δεν είναι τίποτα, αν δεν είναι απήχηση και επανάληψη αυτού που ο Θεός με τη δική του δυνατή γλώσσα λέει.

Τί είναι ο ψίθυρος στα βότσαλα της ακτής μπροστά στο φοβερό βουητό του ωκεανού; Έτσι είναι και οι λέξεις μου απέναντι στους λόγους του Θεού. Πώς μπορεί να ακούσει κάποιος τον ψίθυρο στα βότσαλα, τα σκεπασμένα από τον αφρό του μανιώδους στοιχείου, όταν είναι κουφός μπροστά στο βουητό του ωκεανού; Πώς θα δει τον Θεό στα λόγια μου εκείνος που δεν μπορεί να τον δει στη φύση και στη ζωή; Πώς οι αδύναμες ανθρώπινες λέξεις μπορούν να πείσουν εκείνον που ούτε οι κερανοί δεν είναι σε θέσει να πείσουν; Πώς θα ζεσταθεί με μία σπίθα εκείνος που άφησε τη φωτιά πίσω του;

Δεν σιωπά ο Θεός αδελφοί μου, αλλά μιλά δυνατώτερα από όλες τις θύελλες και τους κεραυνούς. Δεν εγκαταλείπει ο Θεός τον δίκαιο, αλλά τον παρακολουθεί στα παθήματά του και απαλά τον οδηγεί στον θρόνο. Δεν εξαρτάται ο Θεός από οποιουδήποτε την καλή θέληση, αλλά πράττει τα πάντα εξαρτώμενα από τη δική

Του καλή θέληση. Θα ήταν κακόμοιρος ο Θεός μας, εάν εξαρτιόταν από τις δικανικές υπερασπίσεις ενός θνητού ανθρώπου. Ο Θεός είναι αυτός που είναι, είτε εμείς τον μεγαλώνουμε είτε τον υποτιμούμε.

Ο Θεός θα υπάρχει, φωτεινός και μεγάλος όπως και σήμερα, και τότε που οι ακτίνες του ηλίου μάταια θα αναζητούν ένα ανθρώπινο πλάσμα στη γη, και αντί ζωντανών θα ζεσταίνουν μόνον τους τάφους των νεκρών... Το ζήτημα της υπάρξεως του Θεού και της Θείας του Οικονομίας θα καταστρεφόταν αν εξαρτιόταν από τους λόγους μου και από τις δικές σας συνήθειες. Αλλά το ζήτημα του Θεού, ανεξάρτητα απ' όλους εμάς θα πετύχει και θα νικήσει. Εκείνος του οποίου τα χρόνια δεν έχουν αριθμό και η οντότητά του δεν έχει αρχή και τέλος δεν μπορεί να αφήσει το «επίγειο σπίτι» του στις διαθέσεις μας, στα αδύναμα δημιουργήματά του, των οποίων η αρχή και το τέλος σχεδόν συναντιόνται σε ένα σημείο και των οποίων η οντότητα είναι μία κουκκίδα. Δεν είναι ο άνθρωπος φερέγγυος αλλά ο Θεός και πιστός εγγυητής της Βασιλείας της αγάπης στη γη...

Από το βιβλίο: Αργά βαδίζει ο Χριστός, Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς,

Σχόλιο: Τελικά σιωπά ο Θεός; Μάλλον αν τα πάρουμε από την αρχή υπάρχει ο Θεός; Και αν υπάρχει γιατί δεν μας απαντά, γιατί σιωπά, γιατί δεν κάνει κάτι για όλα αυτά τα κακά που υπάρχουν στον κόσμο, γιατί δεν τιμωρεί τους άδικους, γιατί δεν ευεργετεί του αδικημένους, γιατί δεν επεμβαίνει επιτέλους και να εκλείψει κάθε αδικία, πείνα, οδύνη πάνω στη γη;

Σίγουρα όλοι μας έχουμε σκεφτεί πάνω κάτω δι' αυτού του τρόπου. Αλλά μάλλον θα έπρεπε όλοι μας να αναρωτηθούμε: Εγώ πώς ζω, πώς μιλώ, πώς συμπεριφέρομαι, πώς αγαπώ (αν αγαπώ), μήπως αδικώ, μήπως κακολογώ, μήπως τελικά η προσωπική μου πνευματική, ηθική κατάσταση είναι τέτοια που μάλλον θα έπρεπε να με προβληματίσει;

Πώς είναι δυνατόν να γνωρίσουμε τον Θεό όταν δεν γνωρίζουμε ούτε τον εαυτό μας; Πώς είναι δυνατόν να αγαπήσουμε τον άορατο (αλλά πανταχού παρόν) Θεό όταν δεν αγαπούμε ούτε και αυτούς που μας αγαπούν και που τους βλέπουμε; (για να μην μιλήσουμε για τους εχθρούς μας...)

Είναι γεγονός ότι όλοι μας ρίχνουμε το φταίξιμο πάντα στους άλλους και ποτέ στον εαυτό μας. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και εδώ. Φταίει ο Θεός λέμε, και αν δεν το λέμε με τα χείλια μας οι λογισμοί μας και οι πράξεις μας αυτό αποδεικνύουν. Δεν θέλουμε να αλλάξουμε εμείς αλλά θέλουμε να αλλάξει ο Θεός όλους τους άλλους. Θέλουμε να γίνουν όλοι σαν και εμάς, να σκέφτονται σαν και εμάς, να μιλούν, να συμπεριφέρονται όπως εμείς, ακόμα και αυτός ο ίδιος ο Θεός. Από αυτό λοιπόν το λάθος σκεπτικό πηγάζουν όλα αυτά τα γιατί που πολλές φορές απευθύνουμε στον Θεό ενώ θα έπρεπε να τα απευθύνουμε στον εαυτό μας.

Η απίστευτη ελευθερία που μας παρέχει ο Θεός, το αυτεξούσιό μας είναι θα λέγαμε η αιτία όλων των κακών, όχι όμως το αυτεξούσιο καθ' αυτό (αυτό δείχνει το μεγαλείο της ταπεινώσεως του Θεού μας και την άπειρη αγάπη του προς εμάς) αλλά η κακή του χρήση, η διεστραμμένη του χρήση που μας έχει κάνει δούλους

των παθών και των συνηθειών μας.

Ζητώντας από τον Θεό δικαιοσύνη, ζητάμε κάτι πολύ τολμηρό. Ποιος άραγε είναι τόσο δίκαιος ώστε να ζητά δικαιοσύνη; Ποιος άραγε είναι τόσο αγαθός και καθαρός που να μην φοβάται τον Δίκαιο Κριτή; Ας προσέχουμε λοιπόν τί ζητούμε, διότι μπορεί αυτό που ζητούμε να είναι και η καταδίκη μας. Καλύτερα να προσευχόμαστε για το Θείο του Έλεος, παρά να ζητούμε καταδίκη των κακών, των αιρετικών, των άθεων, των αμαρτωλών διότι πολύ φοβούμαι ότι ζητούμε την δική μας καταδίκη.

Αρχιμανδρίτης Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγές: *theomitoros* - orthognosia.blogspot.gr